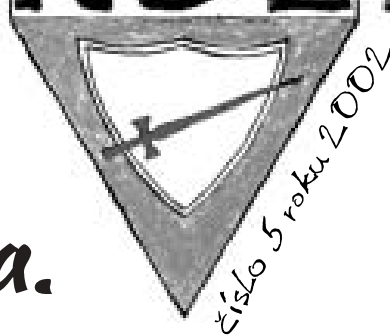

PATHFINDER

SMS od Boha.

Píšete rádi dopisy? Já moc ne...! A co e-mailů? To už raději. Nebo SMSky? To určitě nejvíc.

A schováváte si je? Já některé ano. Proč? Protože si je znovu rád přečtu. Jsou od někoho, koho mám rád, anebo je v nich něco moudrého nebo humorného. Psali jste už někdy SMSku Pánu Bohu? Že to nejde...?! Že nemá žádné číslo! A co když má! Znalci Bible, kterým se říká písmáci, tvrdí, že jeho číslo je **50 15!** No, úplně je Ž 50,15. Tam je napsáno: „Až mě potom budeš v den soužení volat, já tě ubráním a ty mě budeš oslavovat.“

Dokonce existuje knížka **Děti píší Bohu**, kde je spousta SMSek od dětí. Schválně, čtěte dál a uvidíte...

- ✉ Milý Bože, podle mne je Bible skvělá. Napsal jsi ještě něco jiného? *KATKA*
- ✉ Milý Bože, můj brácha mi říkal, jak se rodí děti, ale mě se to nějak nezdá.
MADLENKA
- ✉ Nemusíš mít o mne starost. Na přechodu se vždy rozhlížím na obě strany.
JONÁŠ
- ✉ Pamatuješ, jak nám odpadla škola, protože bylo moc sněhu? Nešlo by to udělat znovu? *OLDA*
- ✉ Milý Bože, kdybych já byl Bohem, mně by to tak dobře nešlo. Drž se! *FILIP*
- ✉ Milý Bože, na karnevalu budu za čerta. Nebude ti to vadit?
- ✉ Milý Bože, já jsem adoptovaný. Je to stejné, jako bych byl opravdický? *JENDA*
- ✉ Milý Bože, pošli letos Milana Novotného na jiný tábor. *PETR*
- ✉ Bože, Kain s Ábelem by se myslím tolik nezabili, kdyby měl každý svůj vlastní pokoj. Nám s bráchou to aspoň funguje.
- ✉ Milý Bože, až budu velký, chci být stejný jako táta. Ale ne tak chlupatý. *ŠTĚPÁN*
- ✉ Milý Bože, dělám, co můžu. *FRANTA*
- ✉ Milý Bože, jestli se znovu narodíme jako něco jiného, prosím tě, ať nejsem Jana Houdková, protože s tou já nekamarádím. *BÁRA*

- ✉ Milý Bože, když se probudím, vždycky mám ráda, že jsi nechal všechno tam, kde to bylo. KRISTÝNA
- ✉ Milý Bože, netušil jsem, že oranžová a fialová jdou tak dobře k sobě, až dokud jsem neviděl ten západ slunce, co jsi udělal v úterý. To nemělo chybu! DAVID
- ✉ Milý Bože, ten džbán rozbil Míša, a ne já. Tady to máš písemně. HANA
- ✉ Milý Bože, jsi opravdu neviditelný, nebo je to jenom trik? LUCKA
- ✉ Milý Bože, děda říká, že když byl malý, tak už jsi byl tady. Kolik je ti let? DAN
- ✉ Bože, chtěl bych žít 900 let jako ten v té Bibli. KRYŠTOF
- ✉ Milý Bože, chtěla bych se vdávat! Ale nikdo mě ještě nechce. JANA, 7 LET

Skvělé je, že i Bůh napsal několik SMSek lidem. Je pravda, že nechal napsat celou Bibli, ale to byli lidé. Ovšem v Bibli je na několika místech zpráva, že dokonce sám Bůh něco napsal. Nebylo to nikdy dlouhé, ale důležité!!!

Víte kdy, kde a komu?

Poprvé to bylo na Sínaji.

Těm deseti SMSkám v jednom souboru říkáme **Desatero**. Najdete je v 2. Moj 20,1-17. A to, že je psal skutečně Bůh, je potvrzeno v 2. Moj 24,12 „Hospodin řekl Mojžíšovi: ‚Vystup ke mně na horu a pobuď tam. Dám ti kamenné desky – zákon a přikázání, které jsem napsal, abys jim vyučoval.‘“

Desatero je vlastně návod, příručka na dobré zacházení a používání sama sebe i těch druhých kolem nás.

Podruhé, kdy Bůh psal vlastní rukou, to bylo v Babylóně.

Vzpomínáte? Král Belšasar hodoval a bavil se s tisíci svými poddanými. Bylo jim moc dobře až do chvíle, kdy se objevila ruka a napsala nápis na stěnu...

Daniel v 5. kapitole popisuje celý příběh a je velmi dramatický. Důvod, proč se Bůh tolik obtěžoval kvůli nějakému pohanskému králi, je prostý: život nelze prožít beztrzně s tím, že si budu dělat, co chci, ubližovat lidem a stavět se Bohu na roveň.

Potřetí to byl Bůh-Ježíš.

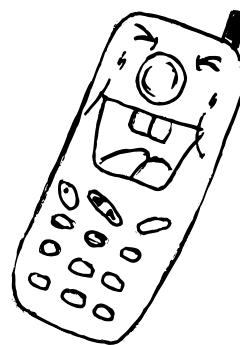
Jan v 8. kapitole popisuje příběh, kdy k Ježíši přivedli hříšnou ženu a toužili po její smrti... A Bůh-Ježíš opět psal. Tentokrát do prachu chrámového nádvoří... Nesmírně důležité poselství o odpuštění.

Jsou to tři důležité SMSky.

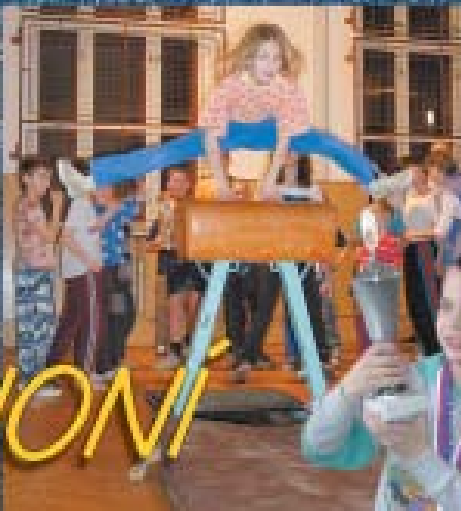
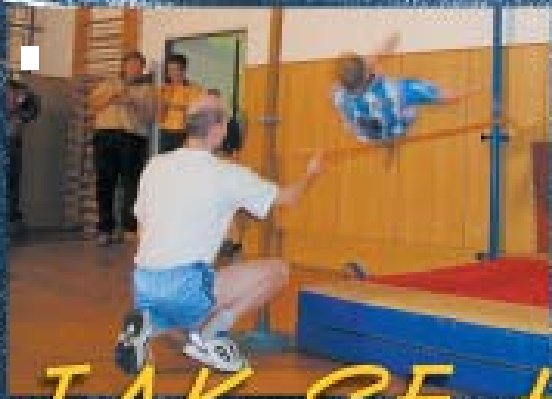
1. Rady pro dobrý a pokojný život.
2. Varování, že nic zlé na tomto světě nelze dělat beztrzně.
3. Ujistění, že vše může Bůh odpuštěm, pokud o to stojíme.

Stojí za to mít je schované a občas si je přečíst.

VÁŠ KAMARÁD PETR – PIP

JAK SE HONÍ

KLOKANI

Force X

„...za pět minut dvanáct...“

29. června - 1. července
Přihlášky do 19. května 2002

Patříš mezi milovníky dobrodružství? Pak se přidej s celou partou, ale klidně i sám na akci, která ti ukáže zcela jiný pohled na svět a kde se také můžeš sám přesvědčit, jaké to je v situaci, kdy si budeš muset vystačit pouze se svými kamarády, případně i sám se sebou! Pokud máš dost odvahy a je ti více (!!!) jak 15 let, určitě přijed na akci Force X, která běží již třetím rokem. Chceš vědět více? Podívej se na web **forcex.fbi.cz**, kde se můžeš podívat na okamžiky z minulých akcí. Vše, co budeš potřebovat, se dozvíš, pokud mi prozradíš svou adresu s telefonním a rodným číslem. Já ti pak pošlu další informace o akci.

Cena: 100 Kč pro Pathfindery a 150 Kč pro ostatní. Tato částka mi musí být z organizačních důvodů zaslána do 19. května na účet 0800/1031621808 s. s. 9137424 a připište název oddílu či skupiny!

Těším se na osobní setkání s každým z vás.

Milan Lebeda (Prusík)

Suvorovova 478
741 01 Nový Jičín

e-mail: forcex@fbi.cz
tel.: 0603/52 10 73
0656/70 31 47

Jak se honí klokaní...

obrázky jsou na straně 19

...první víkend v březnu se v budějovickém sborečku sešla kupa sportovních nadšenců, kteří se rozhodli změřit si své síly v klání nazvaném Tajemství klokaní kapsy. Hned po příjezdu v sobotu večer, kdy byli všichni seznámeni s plánem, jsme se přesunuli do tělocvičny, kde probíhaly „halové disciplíny“. Byl to skok do výše, šplh rovněž do výše a překonání opičí dráhy na čas. Na závěr večera si neunavitelní jedinci zahráli ještě fotbálek. A pak už se všichni, po večerní „pobo“ od Dawyho a nezbytném vylíčení všech zážitků poslední doby, zavrtali do spacáků, aby načerpali sil na nedělní vodní soutěžení. V místním bazénu se soutěžilo v estetických skocích a plavání na čas. A kdo vyhrál? Vlastně všichni, všichni odvážní, kteří se zúčastnili! Na ty sportovně nejzdatnější čekaly sladké odměny a medaile, nejvšestrannější sportovec byl pak odměněn putovním pohárem a „klokaním tajemstvím“. A co že to bylo? Přijedte příští rok – a uvidíte sami... Za Východní vítr

-J-

Kuličkařada

Rok s rokem se sešel a my se opět už chystáme na KULIČKIÁDU 2002. Všechny vás na ni srdečně zveme! Ta loňská se, alespoň nám, moc líbila. Měli jsme krásné počasí, skvěle jsme si zacvrnkali a také zahráli bojovku, všichni jsme dostali studeného nanuka, což v tom „hycu vyloženě bodlo“, a na památku dřevěnou malovanou placku. I letos už chystáme nové překvapení. Letošní KULIČKIÁDA 2002 se uskuteční 9. 6. (s příjezdem a večerní bojovkou v sobotu 8. 6.). Už se na ni těšíme a věříme, že se na ní i s vámi v co největším počtu budeme moci sejít. Takže začněte pořádně trénovat a cvrnkejte a cvrnkejte! **Dotazy na heidy.m@centrum.cz**

Nosite rádi kroj?

HOLKY, BACHA! TA „SOCKA“ JDE! Tato věta vzlétla z hloučku několika děvčat a adresovaná byla bližící se spolužačce. Už zběžný pohled objasňoval, co termín „SOCKA“ obnáší a čím VYČLE-ŇUJE tuto dívku z kolektivu. Zřejmě sociální zázemí její rodiny nedovoluje, aby byla svým zevněškem dostatečně „IN“. Její oblečení nemělo visačku některé z vyhlášených firem, v uších neměla sluchátka od přehrávače a u pasu se „proklatě nízko“ nepohupovala Nokia 3310. Ale to přece není nic nového pod sluncem! Rozdělení na ty, „co na to maj“ a ty, co ne, je staré jako civilizace sama. Lze to vzít i za jiný konec! „Ať nerozhoduje zevněšek, odvislý od peněženky rodičů, ale co kdo umí.“ Tak se na prestižních školách viktoriánské Anglie rozšířily školní stejno kroje. Stejná idea se začala razit i ve vznikajících dětských hnutích. Od těch dob si všichni, co nejsou z cukru, razí cestu světem v jednoduché košili se šátkem, doplněné drobnými symboly jejich dovedností. A jaký je tvůj vztah ke kroji? Jsi hrdý na příslušnost k našemu hnutí? Nebo se v něm necítíš dostatečně „IN“ a raději ho založíš na dno svého šatníku? To je jen na TOBĚ !

K4

POZOR! POZOR!

Došlo ke změně termínů některých akcí. Proto chop se znovu svého kalendáře a můžeš plánovat, kde se společně uvidíme a prožijeme zase něco pěkného.

Nejbližší (co by kamenem dohodil a zbytek doběhl) akce Pathfinderu ČR:

23.-26. 5

Bambiriáda Praha

24.-26. 5.

Bambiriáda Liberec + sejití vedoucích Severní hvězdy

2. 6.

Sejití zájemců o vůdcovský kurz – pro příjemné naladění všech s dětmi práce chtivých adeptů

8.-9. 6.

Kuličkáda – Roudnice SH

14.-16. 6.

UV vůdcovský speciál

A jak o prázdninách?

30. 6.-7. 7.

Týden rádcovského kurzu

4.-18. 7.

Tábor Východního větru

7.-14. 7.

Putovní tábor Jižního kříže

14.-21. 7.

Tábor Wlado – Teplice

21.-28. 7.

UV Camporee

21.-28. 7.

Tábor Penguin

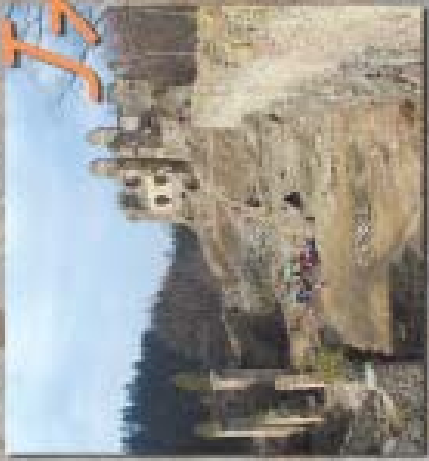
28. 7.-11. 8.

Tábor Zlatého středu

11.-25. 8.

Tábor Severní hvězdy

JARMI NÁDECH

Reportáže z Jarního nádechu

Hurá, prázdniny! Mnoho mých spolužáků na otázku: „Co budeš dělat o Velikonocích?“ odpovídal: „Budu doma koukat na televizi.“ Tahle varianta se mi ani trochu nezamlouvá. Já už mám jasno. Jedu přece se spoustou svých kamarádů a kamarádek na „Jarní nádech“!!! A tak se taky stalo. My Příbramáci jsme se sešli na nádraží a hurá do Budějek. Juj! Cesta nám trvala asi tři hodiny. To nám však vůbec nevadilo, docela jsme se bavili. To si asi umíte představit bandu rozjařených pubertáků. Byli jsme celí šťastní, že jedeme od prachu měst do míst, kde lišky chodí dávat dobrou noc.

Po „náročném“ cestě vlakem (ne však pro nás, ale pro naše spolucestující) jsme dorazili na místo. Po chvílce oddechu několik z nás bylo před plánovaným slibem přezkoušeno. Hned při prvních odpovědích se nám z úst začaly pomaličku sypat perličky jako třeba: „Co bys jako první vyřadil z KPZky?“ „Hrací žetony.“ (Zasvěcení vědí.) Pak jsme si šli lehnout.

Ráno jsme vyrazili na naši pouť. Vlakem jsme jeli

do Tišova a hurá na naši túru. Před námi šli Marek a Pája. Přichystali nám šipkovanou. Bylo to super. Cílem naší cesty byl hrad Dívčí kámen. Chvilke oddechu nastala. Všichni jsme ji přijali s povděkem. Začali jsme vybalovat první zásoby a plnit své žaludky. Jelikož jsme pěkně živí, vymysleli pro nás Dawy a spol. několik her.

A zase jdeme. Sluníčko se na nás zešíroka smálo a my jsme s myšlenkou na naše noční ubytování přežívali kilometry. Nebylo to jediné, co nám dodávalo sil. Bylo to přátelství, vtipné poznámky a také nějaký ten dlabanec. V mé hlavě se rodí takové logo: „Jdu, nevím kam, ale doufám, že tam budu brzy.“ Hurá jsme na místě. Načerpávání sil začíná znovu.

Hle, a je tu slavnostní okamžik. Nastala chvíle, kterou několik z nás už netrpělivě očekávalo – slib. „SBoží pomocí a...“ Všichni jsme byli šťastní, že jsme mohli učinit tento krok. Někteří z nás měli strach, druzí se těšili, pocity byly různé. Tak, a už jsme spali. Krásně se nám spalo – v jeskyni s netopýrem. Ráno nás sluníčko pošim-

ralo na nosíku a vyrážíme. Jsme v Boršově, nasedáme na autobus a jedeme domů. Škoda. Bylo to úplně úžasné. Spousta legrace. Zkrátka víkend, jak má být!

BÁRA (PŘÍBRAM)

Na „Jarním nádechu“ jsme zažili a poznali mnoho věcí: zříceninu, tři jeskyně a taky noční zimu.

Na zřícenině Majnštejnu (Dívčím kamenu) jsme hráli nové hry: „Z rybníčku do rybníčku“, „Na schovávanou“, „Na běh“ a „Na mrkanou“.

Pak nás čekala dlouhá cesta a přenocování v jeskyni. Večer, když jsme dorazili, rozdělali jsme oheň a dobře se najedli. U ohně pět kamarádů skládalo slib. Po slibu šli někteří spát.

Ráno, když se rozednilo, někteří jsme se klepali zimou. Noc byla totiž hodně mrazivá. Potom jsme se vypravili na cestu domů. Po pěti kilometrech pěšky jsme dál jeli autobusem a pak zase kus po svých až do našeho sboru, kde nám připravili oběd. Bylo nám všem dobře.

ZUZKA H.

Rubrika, nejen pro každého, kdo ač stojí opodál, dívá se s očima dokořán

Poslední zápalka

Příběh, který vám chci vyprávět, není tak prehistorický jako z knihy výše zmíněné. Odehrává se v pozdní době „vlněné“. Tedy ještě před příchodem Goretexu a jemu podobných izolačních materiálů. Jedinou spolehlivou ochranou proti zimě byl vlněný svetr od babičky a pořádně tlusté ponožky.

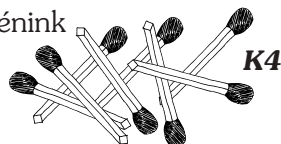
Tehdy ledový víchr hnal oblohou šedou hradbu mraků se směsí deště a sněhu. Bičoval bílé pláně a ohýbal stoleté stromy, až v nich praskalo. V této slotě se dere osamělá postava vzhůru svahem, k vrcholu Boubína. Při každém kroku se zledovatělá krusta proboří a odvážlivec se až do půli stehů propadá do mokrého sněhu. Nutno podotknouti, že jeho výstroj nepatří ke špičce horolezeckého vybavení. Stará vojenská bunda, pletená čepice s bambulí, záplatované džíny. Předválečný ruksak s celtou a dekou. To vše pokryté ledovou tříští. Vzdor nepříznivému počasí stoupá směle k vrcholu. Ještě 10 metrů. Ještě 5 metrů. Ještě krok...

Dobyt! Nejvyšší bod je zdolán. Pocit radosti vystřídal pocit intenzivního chladu. Rychle najít závětrné místo a uvařit něco teplého. Déšť se sněhem je čím dál tím hustší. Ne a ne najít slušné chráněné místo. Čas běží. Bou-

bínský prales se noří do šera. „Potřebuji oheň! Teď hned! Nebo to dopadne zle!“ Zalezl jsem do dolíku s jakýmž takýmž závětřím. Suchého dřeva není mnoho. Tma houstne. Po čtvrt hodině však mám již slušnou hraničku. Rychle sirkky... „No, nazdar. Jsou úplně mokré!“ Pokouším se škrtnout.

Marně! Rezignovaně se opírám o kmen smrku. „Co teď?! Pane Bože, co teď?!“ Do žebra něco zatlačí. „No, jo! Kápezetka! Jak jsem mohl zapomenout!“ V podšívce mám tajnou kapsu a v ní KPZ. Krabičku poslední záchrany. S třemi sirkami, škrťátkem a svítkem březové kůry, pro případ nouze. Omrzající ruce obtížně manipulují s tak drobnými předměty. První zápalka mi upadla do sněhu! Druhou sfoukl poryv větru! Zbývá poslední! Jedna jediná! Drobné dřívko s tmavou hlavičkou je nyní úzkým mostem mezi životem a smrtí. Tak znovu! Z bundy větrolam. Soustřed se... Zážeh! Malý plamínek olizuje kousek březové kůry. Postupně stravuje i drobné větvičky. Je větší a větší. „Hoř, chlapče, hoř! Jo, je to tady!“ Teplou energii. Ze smrkových větví a celtly stavím přístřešek. Hrnek čaje a svět je zase krásný. „Pane Bože, díky!“ Od té doby uplynula řádka let.

Šumava se stala národním parkem. Ve světě trekingu převzal vládu goretex, karimatky a dutá vlákna. Co však nikde nekoupíš? Umění zvládnout krizovou situaci. To chce trénink a být připraven!

K4